

映画祭

EIGA-SAI

2015

第8回 日本映画祭(プラハ・チェコ)

8. ROČNÍK FESTIVALU
JAPONSKÉHO FILMU

A KULTURY

8TH FESTIVAL OF JAPANESE FILM
AND CULTURE

12 - 18/3/2015

kino Lucerna

www.eigasai.cz

Your Total Solutions Provider

Realize Your Global Business Potential

Mitsubishi Corporation is a global integrated business enterprise that takes pride in its role as a provider of comprehensive business solutions. We are always evolving, but our mission of creating sustainable corporate value provides the continuity that guides all our business decisions.

For more than half a century, Mitsubishi Corporation has been honing its skills in a wide array of industries including industrial finance and logistics, energy, metals, machinery, chemicals, foods, business services and environment and infrastructure business development. From trading and merchant banking to information technology, multimedia, logistics, retailing, and financial services, we have a broad range of capabilities and the vision to seize new opportunities in today's challenging business environment. Mitsubishi Corporation's engagement in diverse business fields provides us with a solid foundation for continued growth. To make the most of your global business potential, look to Mitsubishi Corporation.

Mitsubishi Corporation, Praha Office

日本大使ご挨拶 pozdrav japonského velvyslance

Jsem velice rád, že se letos opět uskuteční festival japonského filmu. EIGASAI 2015 je již osmým ročníkem festivalu, který díky podpoře a spolupráci mnoha zúčastněných osob každým rokem nabírá na svých rozměrech. Také tentokrát se jej podařilo připravit zásluhou Česko-japonské společnosti, Paláce Lucerna, Japan Foundation, sponzorů a řady jednotlivců. Všem bych tímto chtěl za jejich dlouholeté úsilí upřímně poděkovat.

Dosud vždy lednový EIGASAI se tentokrát pro změnu koná v březnu, a to nejen v Praze. Promítá se také v Plzni, která je letošním Evropským městem kultury, dále v Brně a v dalších českých městech. Diváci shlédnou celkem 18 japonských snímků. Kromě filmů poskytnutých Japan Foundation jsou na programu také filmy, jež vybrala a zajistila Česko-japonská společnost. Jako zvláštní host se festivalu zúčastní režisér Jódžiró Takita, jehož Průvodce (Okuribito) v roce 2009 obdržel Oscara za nejlepší cizojazyčný film. Kromě série snímků tohoto významného japonského režiséra se představí řada filmů s tématikou života a smrti. Domnívám se, že EIGASAI 2015 nabízí velice zajímavý výběr filmů, které rozhodně stojí za shlédnutí a doufám, že české diváky zaujme.

Věřím, že festival i letos osloví velký počet návštěvníků, prohloubí jejich zájem o japonskou kulturu a přispěje k dalšímu oživení vztahů mezi Japonskem a Českou republikou v oblasti kultury.

Velvyslanec Japonska v České republice
Tetsuo Yamakawa

このたび、「日本映画祭2015」が開催されることを大変嬉しく思います。この映画祭も今回で8回目を迎え、多くの方々からご支援・ご協力をいただきまして回を重ねるごとに規模を拡大してまいりました。今年もチェコ・日本友好協会、ルツェルナ宮殿、国際交流基金、協賛各社を初めとする多くの方々にご尽力いただき無事開催の運びとなりました。関係者の皆様からの長年のご支援に対し、心よりお礼申し上げます。

例年1月に行っておりました日本映画祭ですが、今回初めて3月に開催することとなりました。今年「欧州文化首都」に選ばれているピルゼン市でこの映画祭を開始し、その後、プラハ市、ブルノ市などチェコ国内各都市で国際交流基金が提供する作品に加え、チェコ日本友好協会が独自の視点で選んだ作品計18本が上映されます。今回は、米国アカデミー賞外国語映画賞を受賞した「おくりびと」の滝田洋二郎監督を特別にゲストとしてお迎えし、滝田監督作品特集を組んでおります。また、「生と死」の問題を扱った作品も数多く上映される見ごたえのあるラインナップとなっておりますので、この機会に皆様にお楽しみいただけるものと考えております。

この機会を通じてチェコの多くの皆様に日本文化への親しみを深めていただき、日・チェコ両国の文化交流がより活発になるよう心より願っております。

駐チェコ日本国大使
山川 鉄郎

©2008映画おくりびと製作委員会©A.M.P.A.S.

• Best Foreign Language Film Photo by Kevin Winter/Getty Images for Okuribito

TAKITA Yōjirō, filmař s čistým srdcem

(extrakt z rozhovoru s režisérem)

Do povědomí diváků na celém světě se Takita Yōjirō zásadním způsobem zapsal teprve svým snímkem *Průvodce* (*Okuribito*, 2008), za nějž, jako vůbec první japonský tvůrce v historii, získal cenu Americké filmové akademie za nejlepší neanglicky mluvený film. V Japonsku byl však v té době již dobré desetiletí uznávaným režisérem, který měl na kontě slušnou sbírku cen Japonské filmové akademie i významný komerční úspěch.

Takita se narodil v městečku Takaoka v podhůří Japonských Alp a ke svému rodnému kraji si stále zachovává silnou vazbu. V roce 2009 se stal nositelem čestného občanství prefektury Toyama – tento titul byl ustaven právě na jeho počest. *Pro chlapce z maloměsta byl svět filmu, nebo chcete-li svět umění, úplně jiným nedosažitelným světem. Kdybych se nepřestěhoval do Tokia, sotva bych do něj pronikl. Zároveň ale, kdybych se nenarodil v malé podhorském městečku, sotva by se mi dostala do vlnky typická venkovská vnímavost, která by se snad dala označit za jakousi mou originalitu. Vaše smyly jsou formovány prostředím, kde vyrůstáte – v mém případě to byl drsný kraj s mrazivými horami a horkými léty. Toto své výchozí nastavení si nesete celý život s sebou a ať točíte jakýkoliv film, ať už ze současnosti nebo z historie, vždycky se tam nějakým způsobem projeví.*

Takita, podobně jako mnoho jiných, dnes vysoce ceněných tvůrců, pronikl do světa filmu prostřednictvím typicky japonského erotického žánru „pinku eiga“.

Pro mne osobně je žánrové vymezení naprosto nepodstatné, je jedno, zda děláte takzvané erotické, propagační, artové nebo jakkoliv jinak zaškatulkované filmy. „Pinku eiga“ byl prostor, kde došlo k mému osudovému setkání s filmem, tam jsem se naučil filmovému řemeslu. Prostor byl sice limitovaný rozpočtem,

ale na druhou stranu pokud jste do filmu zařadil předepsaný počet erotických scén, všecko ostatní bylo na vás. Člověk do budoucnosti nevidí, lámat si nad ní hlavu k ničemu nevede. Mnohem přínosnější je snažit se ze všech sil na místě, kde člověk právě je – a třeba se před ním sám od sebe otevře nějaký nový svět. První Takitův snímek pro „obecné publikum“ Jen žádné komiksy! (Komikku zasshi nanka iranai, 1986) se zabýval rolí novináře ve světě bulvárních médií a jeho poselství dodnes neztratilo nic na své aktuálnosti. Diváka navíc stále fascinuje svou, v Takitově tvorbě ojedinělou, pseudo-dokumentaristickou optikou. Podle námětu se mění i technika. Když chci diváka vtáhnout do světa médií, nepostavím si kameru na stativ a nebudu si užívat stylizovanou dlouhých záběrů – naopak: Abych dosáhl kýženého účinku, musí být moje kamera ještě syrovější než v té nejdrsnější bulvární televizi.

Námět Takitova mezinárodně neúspěšnějšího snímku *Průvodce* (*Okuribito*, 2008) mu herec Motoki Masahiro (pozdější představitel titulní role) podsunul v době, kdy on sám začal s dosud nebyvalou intenzitou prožívat blízkost smrti ve svém vlastním životě. *Nechci se tím zabývat – ale zároveň se tím nemohu nezabývat. (...) Příběhy o smrti bývají často jednostranně temné. Mně ale připadalo, že mám-li smrt pojmout opravdu vážně, jako neoddělitelně spjatou s životem, pak je neoddělitelně spjata i s humorem, který život provází. (...) Téma péče o zemřelého, téma chcete-li intimního vztahu ke smrti a jejího zcela zásadního významu pro pozůstalé, to jsou témata na jednu stranu extrémně japonské, ale na druhou stranu i extrémně univerzální. Nicméně distributoři se obávali, že na takhle morbidní film nikdo nepřijde a jeden po druhém odmítali spolupráci. Já jsem si ale postavil hlavu: Prostě to natočíme – a nějak už to dopadne. Univerzalitu vyznění mimořádným způsobem posílila hudební složka. Většina tvůrců by asi u takového tématu sáhla po tradiční japonské hudbě. Joe Hisaishi (autor hudby k filmu – pozn. překl.) je však opravdový mistr a velice prozíravě rozpoznal, jaký potenciál v sobě má právě violoncello, svou polohou nesmírně blízké lidskému hlasu. Ústřední melodie, kterou představitel hlavního hrdiny musí na cello opravdu hrát, určila celou atmosféru natáčení a i pro nás pomohla vytvořit zvláštním způsobem šťastný svět, ve kterém jsme příběhu dávali hmatatelnou podobu.*

Zatím nejnovější Takitův snímek *Šōgunův astronom* (*Tenchi meisatsu*, 2012) v sobě spojuje dobrodružný příběh s touhou po poznání, ale i vědomím jeho mezí. *Mám-li parafrázovat Shakespearova Horatia, mezi nebem a zemí je spousta věcí mimo dosah našeho rozumu, na tom se ani v dnešní době nic nemění. Nicméně právě tohle „neznámo“, v tomto případě nebesa, nakonec dává lidskému poznání smysl. Zároveň ale z poznávání činí řečnou politickou záležitost – a najednou jde o holý život. A právě tyhle dvě dimenze jsem se snažil propojit. Tak vznikla chlapská romance (smích). Dřív než člověk začne toužit něco objevovat, něco měnit, nejdřív ze všeho si všimne, jak je nebe krásné, jak kouzelně září hvězdy, to je počátek, od něhož se všechna touha po poznávání odvíjí.*

Naprostá většina japonských filmařů tvoří programově pro domácí publikum. *Lidé chtějí ve filmu vidět sami sebe. Pokud takový pocit nemají, o film ztrácí zájem. O to větším dobrodružstvím je každé uvedení filmu v zahraničí. Nikdy netuším, jak bude můj film v zahraničí přijat – a stejnou směs nervozity a zvědavosti pocítuji i před zahájením své retrospektivy na festivalu EIGA-SAI v České republice.*

Robin Šhōen Heřman

TAKITA Yōjirō, film-maker with a pure heart

(interview excerpt)

Takita was born in a small town of Takaoka at the foothills of Japanese Alps, and he still retains a strong bond to his home region. In 2009 he was awarded honorary citizenship of the Toyama prefecture, a title constituted in his honour. *For a small-town boy the world of film – or the world of art if you wish – was a completely different, out-of-reach world. If I didn't move to Tokyo, it's rather doubtful I'd get there. But, at the same time, should I not have been born in a small foothill town, I would hardly get endowed with that typical rural perceptiveness, which might perhaps pass for some kind of originality of mine. Your senses are shaped by the environment where you're growing up – in my case it was a rugged place with freezing winters and hot summers. You carry on this "basic setting" for the rest of your life – whatever kind of movie you're making, it will always stick out of there one way or the other.*

Takita, not unlike many today's highly recognised directors, got his foot in the industry's door through the typically Japanese erotic genre of "pinku eiga".

For me personally the genre is not important at all. It doesn't matter whether you make so-called erotic, promotional, or art films, or whatever label you put on them. "Pinku eiga" was a space where my fateful encounter with film happened, that's where I learnt the ropes. Even though that space was limited by the budget, all you had to do was put in the prescribed number of erotic sequences and the rest was up to you. One can't see into the future, there is no point in mulling over it. It's much more useful to try one's best right where one is at the moment – and perhaps it will open some other new world.

Takita's first film aimed at "general" audience was *Comic Magazine* (Komikku zasshi nanka iranai, 1986), a film concentrated on the role of a journalist in the world of tabloid media. Even today its message hasn't lost any of its currency. It still manages to fascinate with its pseudo-documentary optic, rather unique in Takita's work, as well. *The topic determines the technique. When I want to pull the viewers into the world of media, I can't just stick the camera on a tripod and enjoy long stylized shots – on the contrary: to achieve the desired effect, the camera must be even more raw than in the rawest of the tabloid TV.*

The idea for Takita's most internationally successful film, *Departures* (Okuribito, 1986), was introduced to him by the actor Motoki Masahiro at a time when he himself started to experience proximity of death in his own life. *I don't want to deal with it – but at the same time I can't avoid it. (...) Stories involving death are often one-sidedly dark. It occurred to me that should I embrace the subject really seriously, as something inseparable from life, than it must inevitably include humour, which is also a part of life. (...) The subject of care for deceased – the theme of intimate relationship with death if you wish – and its profound importance for the bereaved ones is extremely Japanese, but at the same time extremely universal. The universality of the tone was extraordinarily underlined with the music soundtrack. Most film makers would probably choose traditional Japanese music with this kind of a subject. Joe Hisaishi (author of the film's music score – translator's note) is however a real master of his trade and wisely recognised the potential of violoncello, whose tone is very close to human voice. The theme melody, which the starring actor actually has to really play on violoncello himself, determined the atmosphere for the entire shooting, and also helped us to create that strangely happy world, in which we were forming the story into a tangible shape.*

Takita's latest film, *Insight into the Universe* (Tenchi meisatsu, 2012), combines adventure story with desire for knowledge, as well as realisation of its limits. *Should I paraphrase Shakespeare's Horatio, there are many things between Heaven and Earth out of human reason's reach, and even today this isn't any different. It is however this "unknown" – the heavens – what gives the human learning its meaning after all. But at the same time it is turning into a, let's say, a political matter – and all of a sudden one's very life is at stake. It is those two dimensions which I've attempted to combine. That's how a man's romance was made (laughs). Before one begins to desire to explore or change something, he first notices how beautiful the sky is, how charmingly he stars shine, this is the beginning from which the desire for knowledge unfolds.*

Robin Shōen Heřman

TAKITA Yōjirō (born 1955, Takaoka, Toyama prefecture)

Takita Yōjirō has become an acclaimed director already in the early 80s, when he concentrated solely on erotic films. Similarly to his colleagues he started his career as assistant director at first, and only after years of training he was entrusted with the post of director. However already in his first film *Molester Female Teacher* (Chikan onna kyōshi, 1981) he affirmed himself as able to experiment in a given genre. His greatest claim to fame spawned from his *Molester's Train* (Chikan densha) series, to which he contributed over ten titles. The most attention-deserving ones are *Search for the Black Pearl* (Shitagikensatsu, 1984) or *1 Centimeter From The Wall* (Ato oku made 1 cm, 1985), in which he brings the genre to the very edge of human fantasy in a truly absurd way. Takita has detached from *pinku eiga* in 1985, when he made his first feature film *Comic Magazine* (Komikku zasshi nanka iranai), an episodic satire about dubious practices in TV news. It was also his first film to penetrate the American market. His films from the turn of the 90s also happen to be satiric comedies – *The Yen Family* (Kimurake no hitobito, 1988) about a family obsessed with money and business, and *Let's Go to the Hospital* (Byōin e ikō, 1990), which depicts in a humorous manner the interactions between a hospital's staff and patients. In his films *We Are not Alone* (Bokura wa minna ikiteru, 1993) and *The Tropical People* (Nettai rakuen kurabu, 1994) Takita for a change tackles the relationships between Japanese people and their poorer neighbours from south-east Asia. After that Takita returned to the theme of family with *The Exam* (Ojuken, 1999) and *Himitsu* (1999). A box-office success came however with his films set in Japanese history, the first of those being *Onmyōji: The Yin Yang Master* (Onmyōji, 2011), one of the few films taking place in the Heian period (794-1185), followed by a box-office-breaking *When the Last Sword is Drawn* (Mibu gishiden, 2003) and action *Eye of Asura Castle* (Ashurajō no hitomi, 2005), and his last film so far, *Tenchi: The Samurai Astronomer* (Tenchi meisatsu, 2012). He also occasionally makes films with contemporary themes, such as *The Battery* (Batterī, 2007) a moving story of a young baseball player, or his world-famous *Departures* (Okuribito, 2008), awarded with the Academy prize for the best foreign language film. Despite Takita's work being consistent and highly valued in Japan, the award was a great surprise for the whole world as well as for the director himself. As it came at the time when the so-called third golden age of Japanese film was peaking however, it was considered an award for the Japanese film industry as a whole as well.

Martin Tirala

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
KOMIKKU ZASSHI NANKA IRANAI コミック雑誌なんかいらない!	120 MIN.	1986
English Title:	Český název:	
NO MORE COMICS!	JEN ŽÁDNÉ KOMIKSY!	
Režie / Director:		
TAKITA Yōjirō 滝田洋二郎		
Námět / Based on:	Scénář / Screen play:	
MATSUMOTO Taiyō	UCHIDA Yūya, TAKAGI Isao	
Kamera / Cinematography:	Hudba / Music:	
SHIGA Yōichi	ŌNO Katsuo	
Hrají / Staring:		
UCHIDA Yūya, WATANABE Eriko, ASŌ Yumi, HARADA Yoshio, KITANO (Bīto) Takeshi		

Takitův první celovečerní film pro „obecné“ publikum (do té doby se věnoval výhradně erotickému žánru) se zabývá rolí novináře ve světě bulvárních médií a v režisérově filmografii je co do stylu dodnes ojedinělým úkazem. Autorem scénáře a zároveň představitelem hlavní role neústupného investigativního novináře Kinameriho je rocker s kamennou tvář a řadou skandálů na kontě Yūya Uchida. Jeho „neherecký“ projev, zakomponování skutečných událostí a postav, které hrají sami sebe, pseudo-dokumentaristická optika, pro bulvární média tak typická – to vše dodává snímku naprosto odzbrojující přesvědčivost. V jiných aspektech je však snímek téměř surrealistický, svérázným způsobem se do něj promítá prostředí tzv. pokleslé kultury, které funguje jako pocitová spojnice mezi Takitovou předchozí doménou erotické produkce a světem tzv. vážného umění. V závěru filmu nečekaně zazáří i dnes populární Kitano Takeshi, který byl v té době ve filmovém světě ještě prakticky neznámý. Jedná se o první Takitův snímek, který slavil úspěch v zahraničí (konkrétně v USA) a jeho poselství je dodnes překvapivě aktuální.

Takita's first feature film for "general" public (he made only erotic films until then) investigates the role of journalist in the world of tabloid media, and in the context of the director's work is rather a unique piece. The screenwriter as well as lead actor, portraying an adamant investigative journalist Kinameri, is a rocker with a stone face and many a scandal under his belt, Yūya Uchida. His "non-actor" acting, incorporating real events and figures, who act as themselves, pseudo-documentary optics so typical for tabloid media, all of this lends the film an utterly disarming persuasiveness. The film is nevertheless almost surreal in many other aspects, reflecting the so-called fallen culture, hence forming a perceptual bridge between Takita's previous domain of erotic productions with the world of the so-called serious art. The film also features Kitano Takeshi in a minor role, practically unknown in the film industry at that time. Comic Magazine! is Takita's first work to have achieved recognition abroad (particularly in the USA) and its message is surprisingly up-to-date even in this day and age.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
HIMITSU 秘密	119 MIN.	1999
English Title:	Český název:	
SECRET	TAJEMSTVÍ	
Režie / Director		
TAKITA Yōjirō 滝田洋二郎		
Námět/Based on:	Scénář / Screen play	
HISASHINO Keigo (novela / a novel by)	SAITŌ Hiroshi	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
KAYANO Naoki	UZAKI Ryūdō	
Hrají / Staring		
HIROSUE Ryōko, KOBAYASHI Kaoru, IWAMOTO Kayoko, ISHIDA Yuriko		

Tragická nehoda často ve zlomku okamžiku přerve či převrátí životy lidí. Avšak to, co potkalo středoškolačku Monami a její matku je tak neuvěřitelné, že je lépe tvářit se, jako by se nic nestalo. Jak dlouho se ale dá vydržet žít s takovýmto tajemstvím? Prvky psychologického dramatu i fantasy ve spojení s lehce komediálním nadhledem, typickým pro Takitovu tvorbu předešlého desetiletí – to jsou atributy snímku, který představuje vrchol režisérova druhého tvůrčího období a zároveň velmi originální příspěvek do jeho portfolia rodinných dramát. Kritika i diváci na filmu vysoce hodnotili také herecké výkony. Okouzlující Hirosue Ryōko v roli studentky Monami ocenila nejen Japonská filmová akademie, ale např. i porota Katalánského festivalu fantasy filmu. Na tomtéž festivalu získal snímek i cenu za nejlepší scénář (Saitō Hiroshi), hlavní ceny si odnesl z festivalu televizní tvorby v Ženevě a festivalu asijského filmu v italském Udine.

Tragic accidents often overturn people's lives in a blink of an eye. What happens to high-school girl Monami and her mother is so unbelievable that everyone pretends it didn't happen at all. But just how long can one bear to live with such a secret? Elements of psychological drama and fantasy, together with a touch of comedy, so typical for Takita's work in the previous decade are all attributes of a film which represents the peak of the director's second creative period, as well as a very original contribution to his family drama portfolio. Critics as well as audiences also highly appraised the acting – charming Hirosue Ryōko in the role of Monami was appreciated by the Japan film academy, as well as, among others, the jury of the Catalan fantasy film festival. The same jury also awarded the film with a prize for the best screenplay (written by Saitō Hiroshi), more grand prizes came from a TV production festival in Geneva and an Asian film festival in Udine, Italy.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
ONMYŌJI 陰陽師	112 MIN.	2001
English Title:	Český název:	
ONMYOJI: THE YIN YANG MASTER	GEOMANT	
Režie / Director		
TAKITA Yōjirō 滝田洋二郎		
Námět/Based on:	Scénář / Screen play	
YUMEMAKURA Baku (novela / a novel by)	FUKUDA Yasushi, YUMEMAKURA Baku, ERA Itaru	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
KAYANO Naoki	UMEBAYASHI Shigeru	
Hrají / Staring		
NOMURA Mansai, ITŌ Hideaki, KOIZUMI Kyōko, SANADA Hiroyuki		

Mysteriózní příběh o pomstě i síle lidského odhodlání vzdorovat zlu nás zavádí na japonský císařský dvůr v 10. století. Svět živých a mrtvých, lidí a duchů byl v této době tak úzce propojený, že se z jinjangových mistrů, kteří jako jedni z mála dokázali posouvat hranice mezi životem a smrtí a působení duchů ovlivnit, stali klíčoví hybatelé politického i společenského dění. Jako patriarcha jinjangových mistrů je uctíván Abe so Seimei (921 -1005), jehož zkřížená pěticípá hvězda je dodnes v Japonsku považována za mimořádně účinné ochranné znamení proti zlým silám.

Přestože byl Onmyōji vůbec prvním filmem Takity Yōjirōa na historický námět, okamžitě zaznamenal nebyvalý úspěch. Na cenách Japonské filmové akademie bodoval v celé desítky kategorií – přičemž hned dvě ceny získal populární herec tradičního divadla kyōgen Nomura Mansai, pro kterého byla role legendárního věštce a mistra magie Abe no Seimeie filmovým debutem. Film, který vyniká mj. nápaditými trikovými scénami a vizuálními efekty, upoutal na Západě i fanoušky žánru fantasy, na jejichž prestižním festivalu ve švýcarském Neuchâtelu získal v r. 2002 cenu za nejlepší hraný film. Současně oživil zájem Japonců o starověké dějiny, neboť filmů, jejichž děj je zasazen do období Heian (794-1185), bylo vždy poskrovnu. Geomant se záhy dočkal neméně úspěšného druhého dílu.

A mystery film about revenge and power of determination to resist evil will take us to Japanese emperor's court of 10th century. The worlds of live and dead, men and ghosts, were so closely connected in those times, that the yin yang masters, became movers and shakers of political as well as social life. Abe so Seimei (921-1005) is to this day revered as a patriarch of them, and his crossed five-point star is still considered a powerful sign with the power to protect people against forces of evil. Despite having been the director's first historically themed film, Onmyoji met with an instant success, having received ten of the Japan Academy Prize awards. Two of those went to Nomura Mansai, popular actor in the traditional kyōgen theatre, whose role of the legendary augur and master sorcerer Abe so Seimei was his film debut. The film, remarkable

among other things for its creative special effects, intrigued many western fantasy fans, so much that it won the award for best film at the Neuchâtel International Fantastic Film Festival in 2002. It also renewed the Japanese people's interest in ancient history, as films set in the Heian era (794-1185) have always been few and far in between. A similarly successful sequel called Onmyoji 2 was released in 2003.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
MIBU GISHI-DEN 滝田洋二郎	143 MIN.	2003
English Title:	Český název:	
WHEN THE LAST SWORD IS DRAWN	POSLEDNÍ VĚRNÝ CHRÁMU MIBU	
Režie / Director		
TAKITA Yōjirō 滝田洋二郎		
Námět/Based on:	Scénář / Screen play	
ASADA Jirō (novela / a novel by)	NAKAJIMA Takehiro	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
HAMADA Takeshi	HISAISHI Joe	
Hrají / Staring		
NAKAI Kiichi, MIYAKE Yūji, SATŌ Kōichi, NATSUKAWA Yui, MURATA Takehiro, NAKATANI Miki		

Snad vůbec nejpůsobivější Takitův historický snímek, po zásluze oceněný hlavní cenou Japonské filmové akademie, se odehrává v polovině 19. století, na samém sklonku období Tokugawa. Je založen na reálném příběhu chudého samuraje a mistra meče Yoshimury Kan'ichirōa (1839-1868) z provincie Morioka, který jen pro to, aby uživil vlastní rodinu, vstoupí do Shinsen-gumi, elitní jednotky zvláštního určení. Ta má za úkol za pomoci všech dostupných prostředků zachránit hroující se šógunát. Ať je Yoshimurova výchozí motivace jakákoliv, jeho čisté srdce se ukáže být v nepřehledné situaci převratu Meiji tím nejspolehlivějším samurajským kompasem. Vynikající Nakai Kiichi ztvárnil Yoshimuru jako muže hluboce citově založeného, jehož překvapivě intimní příběh působí tváří v tvář epochálním zvrátům popisovaným historiky až nepatřičným dojmem.

Filmu pochopitelně nechybí pro Takitu typický vybroušený vizuální rámec a kamera, která hýčká každý detail.

Possibly Takita's most impressive historical piece, rightly awarded the Japan Academy Prize for the best film, takes place in mid-19th century, at the very end of the Tokugawa era. It is based on a real story of a poor samurai and master swordsman Yoshimura Kan'ichirō (1839-1868) from the Morioka province, who – out of the need to bring food on his family's table – joins the Shinsengumi special forces, tasked with preserving the failing shogunate using any means. Regardless of Yoshimura's initial motivation, his pure heart turns out to be most reliable compass in the confusion surrounding the Meiji revolution. Nakano Kiichi brilliantly portrays Yoshimura as a deeply emotional man, whose surprisingly intimate story seems almost improper when confronted with revolutionary events as described by historians.

The film of course doesn't lack Takita's typically elaborate visual framework and camera lovingly caressing every detail.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
OKURIBITO おくりびと	130 MIN.	2008
English Title:	Český název:	
DEPARTURES	PRŮVODCE	
Režie / Director		
TAKITA Yōjirō 滝田洋二郎		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
AOKI Shinmon (novela / a novel by)	KOYAMA Kundō	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
HAMADA Takeshi	YANO Daisuke	
Hrají / Staring		
MOTOKI Masahiro, YAMAZAKI Tsutomu, HIROSUE Ryōko, MINEGISHI Tōru, YO Kimiko, YOSHIYUKI Kazuko		

Příběh violoncellisty Kobayashiho, který po rozpadu symfonického orchestru hledá uplatnění v rodném městečku v podhůří japonských Alp a více méně omylem je nachází ve firmě, zabývající se přípravou nebožtíků na poslední rozloučení, oblétl díky oscarovému ocenění celý svět. Průvodce se stal vůbec prvním (a dosud jediným) japonským snímkem, který získal cenu Americké filmové akademie za nejlepší neanglicky mluvený film. Pro tvůrce snímku znamenal Oscar raketový nárůst popularity – a pro svět japonského filmu dlouho očekávané ocenění a zároveň i impuls k novému tvůrčímu vzepětí. Nadšenému přijetí filmu nepochybně pomohlo i skvěle promyšlené propojení bytostně japonské estetiky smrti se zvukem violoncella promlouvajícího univerzálním hudebním jazykem. Takitova jedinečná životní zkušenost a průzračné vidění věcí souzní s hudbou Joe Hisaishiho vskutku dokonale.

After his symphonic orchestra dissolves, cello-player Kobayashi seeks employment in his hometown at the foothills of Japanese Alps, and more or less by chance finds himself at a company which deals with preparing the deceased for their final journey. The film, thanks to the Oscar award, made rounds in cinemas all over the world – Departures became the first Japanese film ever to be awarded the Academy prize for the best foreign film. Thanks to this success the film's creator's popularity shot through the roof, and the world of Japanese film gained a long-awaited appraisal as well as a boost for renewed creative effort. The film's enthusiastic reception was undoubtedly helped by a well thought interconnection between the substantive Japanese aesthetics of death with the sound of violoncello communicating with the universal language of music. Takita's unique life experience and his transparent viewpoint resonate with Joe Hisaishi's music in a spectacular manner indeed.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
TENCHI MEISATSU 天地明察	141 MIN.	2012
English Title:	Český název:	
TENCHI: THE SAMURAI ASTRONOMER	ŠÓGUNŮV ASTRONOM	
Režie / Director		
TAKITA Yōjirō 滝田洋二郎		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
UBUKATA Tō (novela / a novel by)	KATŌ Masato, TAKITA Yōjirō	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
HAMADA Takeshi	HISAISHI Joe	
Hrají / Staring		
OKADA Jun'ichi, MIYAZAKI Aoi, SOMETANI Shōta, NAKAI Kīchi		

Ve svém doposud posledním snímku se Takita Yōjirō opětovně vrací k žánru historického filmu – a zároveň do centra pozornosti japonského publika. Historická freska Šógunův astronom se odehrává v 17. století, v době, kdy bylo Japonsko zdánlivě hermeticky uzavřeno před okolním světem. Již tehdy však existovaly výjimečné osobnosti, které se pokoušely konfrontovat tradiční japonské přístupy s fragmenty západní vědy a kultury, jež do Japonska útržkovitě pronikaly. Yasui Santetsu (vlastním jménem Shibukawa Shunkai, 1639-1715), velmistr japonské deskové hry go a jeden z prvních průkopníků moderní astronomie v Japonsku, se snaží prosadit reformu japonského kalendáře na základě astronomických pozorování. Netuší však, jak nedotknutelné tabu se chystá narušit. Tradiční autority jsou připraveny využít všech prostředků, aby si své pozice uhájily... Takitovi se podařilo reálný historický příběh podat natolik napínavou formou, že do děje nepochybně vtáhne i toho, komu astronomie až dosud nic neříkala. Velmi propracovaná a působivá je i vizuální stránka filmu.

In his latest film Takita Yōjirō (*1955) returns once more to the genre of historical drama, and at the same time to the Japanese audiences' spotlight. Insight into the Universe is a historical fresco taking place in 17th century, an era when Japan was seemingly hermetically sealed from the outer world. However even at those times there were exceptional individuals who attempted to confront traditional Japanese ways with fragments of western science and culture, whose fragments occasionally managed to infiltrate into Japan. Yasui Santetsu (real name Shibukawa Shunkai, 1639-1715), grand master of the Japanese board game go and one of the first pioneers of modern astronomy in Japan, is trying to put across a reform of Japanese calendar based on astronomical observation. Little he knows what an untouchable taboo he is about to impair. The traditional authorities are ready to use any possible means to defend their positions ... Takita manages to serve the real historical event with so much suspense, that even viewers without any knowledge of astronomy will be sucked into the story, also thanks to the impressively elaborate visuals.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
CHIKAN DENSHA: SHITAGI KENSATSU 痴漢電車 下着検札	64 MIN.	1984
English Title:	Český název:	
GROPER TRAIN: THE SEARCH FOR THE BLACK PEARL	ÚCHYLŮV VLAK – REVIZE SPODNÍHO PRÁDLA	
Režie / Director		
TAKITA Yōjiro 滝田洋二郎		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
	TAKAGI Isao	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
HAMADA Takeshi		
Hrají / Staring		
HOTARU Yukijirō, KATAOKA Shunji, KAZE Kaoru, KIMURA Kazumi		

Žánr erotického filmu, v japonštině označovaný termínem pinku eiga (doslova „růžové filmy“), má v Japonsku pozici a respekt, s jakými se setkáme v málokteré jiné kinematografii světa. Tvůrčí svoboda (stačí zahrnout určité procento sexuálních scén a jinak je vše na vás), jistota základního hmotného zajištění (filmy jsou sice nízkonákladové, nicméně máte k dispozici kompletní zázemí studia) a v neposlední řadě přítomnost skutečných mistrů činí z tohoto odvětví filmařskou akademii par excellence. Revize spodního prádla patří k nejoriginálnějším snímkům jedenáctidílné série Úchyl ve vlaku, kterou Takita bavil sebe i své publikum v první polovině osmdesátých let. Dokonale perverzní snímek o hledání magické černé perly, jejíž stopa mizí za války kdesi v Mandžusku, je plný absurdního humoru i nápaditých narážek na filmovou klasiku. Prozradíme jen, že klíčovou roli při hledání bájného pokladu sehraje otisk ženského přirození záhadně zmizelé schovanky někdejšího důstojníka císařské armády...

The erotic film genre, labelled in Japanese as pinku eiga (literally “pink film”) holds a position and respect in Japan which is hard to find elsewhere. The creative freedom (“all you have to do is include a certain number of erotic scenes, the rest is up to you”), guarantee of basic material security (the films have low budgets, however all the studio facilities are available) as well as highly skilled and reputable staff make this branch of the industry a bona fide film school. The Search for the Black Pearl is one of the most original pictures in the Groper Train series of 11 movies, with which Takita entertained himself as well as his audience the first half of the eighties. A perfectly perverse film about searching for magical black pearl, which traces disappear somewhere in Manchuria, is full of absurd humour as well as allusions to other classic films. Without spoiling much of the story, let us only reveal that the key part in the search for the legendary treasure is played by an imprint of female genitals, belonging to a mysteriously disappeared protégé of an imperial army officer ...

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
BIRUMA NO TATEGOTO ビルマの豎琴	116 MIN.	1956
English Title:	Český název:	
THE BURMESE HARP	BARMSKÁ HARFA	
Režie / Director		
ICHIKAWA Kon 滝田洋二郎		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
TAKEYAMA Michio (dětská kniha / book for children)	WADA Natto	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
YOKOYAMA Minoru	IFUKUBE Akira	
Hrají / Staring		
MIKUNI Rentarō, YASUI Shōji, HAMAMURA Jun, NAITŌ Taketoshi		

Hluboce humanistické melodrama o moci hudby, pokoře a duchovní odpovědnosti, oceněné na festivalu v Benátkách a v r. 1957 nominované na Oscara (první rok, kdy se udělovaly ceny za nejlepší neanglicky mluvený film), se odehrává v Barmě roku 1945, na samém sklonku války a těsně po jejím skončení. Japonsko kapitulovalo, ale duše živých ani mrtvých stále nejsou usmířeny – to si uvědomuje i četař Mizushima, který k smrti vyčerpané japonské vojáky probouzel k životu tóny domorodého hudebního nástroje. Film vznikl na motivy stejnojmenné dětské knihy spisovatele Takeyamy Michia, scénářistka Wada Natto (režisérova choť) však výrazně modifikovala její atmosféru. Ichikawa Kon, jak patřilo k jeho specialitám, zpracoval tentýž námět podle jejího scénáře hned dvakrát – podruhé to bylo v roce 1985. EIGA-SAI 2015 uvádí u příležitosti 70tého výročí konce II. světové války původní verzi filmu (byť v podobě – proti vůli režiséra – dodatečně sestříhané). Film vznikl za dramatických okolností v době, kdy válečné rány byly ještě čerstvé a stal se jednou z prvních reflexí války z pozice japonských vojáků, jež pronikla za hranice. Ichikawovi se dlouho nedařilo získat povolení k natáčení v Barmě, pod tlakem distributorů proto nejprve natočil v domácím prostředí první díl, teprve poté měl možnost pouze s představitelem hlavní role a na pouhý týden do Barmy vycestovat a realizovat tam nezbytné exteriéry.

A deeply humanistic melodrama about the power of music, humility and spiritual responsibility, awarded at the Venice festival and nominated for Oscar in 1957, takes place in Burma in 1945, at the very end of war and just after its end. Japan has capitulated, but the souls of neither the living, nor the dead aren't reconciled yet. Private Mizushima is one of those who can see this as he's trying to wake the dead-exhausted Japanese soldiers back to life with the sound of an indigenes musical instrument. The film is based on a book by Takeyama Michio originally intended for children, however the screenplay was extensively modified in its atmosphere by the screenwriter, the director's wife Wada Natto. Ichikawa Kon made film with her screenplay twice, as was his habit – the second time was in 1985. To commemorate the 70th anniversary of the World War II's end, EIGA-SAI 2015 will screen the original version of the film (even thou it was re-edited against the director's will). The film was made under dramatic circumstances at a time, when the

war wounds were still fresh, and became one of the first reflections of the war from the perspective of Japanese soldiers appreciated even outside Japan. Ichikawa struggled for a long time to obtain permission to shoot in Burma, so under the pressure from distributors he shot the first part at home, only after which he had a chance to travel to Burma for only one week and only with the main actor and shoot the required scenes.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
YŪKOKU 憂國	28 MIN.	1966
English Title:	Český název:	
PATRIOTISM	LÁSKA K VLASTI	
Režie / Director		
MISHIMA Yukio 陣内孝則		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
MISHIMA Yukio (povídka / short story by)	MISHIMA Yukio	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
WATANABE Kimio	Richard Wagner	
Hrají / Staring		
MISHIMA Yukio, TSURUOKA Yoshiko		

Světově známý japonský spisovatel Yukio Mishima (1925 – 1970) považoval povídku „Láska k vlasti“ za dílo, které jej, coby umělce i člověka, reprezentuje naprosto mimořádným způsobem. Proto se rozhodl, že jeho filmovou adaptaci nesvěří nikomu jinému. Ujal se scénáře, režie, kostýmů i rekvizit, ztvárnil hlavní roli a osobně si vybral z dosud zcela neznámých dívek svou hereckou partnerku. Během pouhých dvou dnů pak, ve spolupráci s brilantním kameramanem Watanabem Kimioui a divadelním režisérem Dōmotem Masakim, zrealizoval samotné natáčení. K němému snímku Mishima vlastnoručně kaligraficky ztvárnil rozsáhlé japonské i anglické titulky – a jako symbolický doprovod vybral hudba Richarda Wagnera.

Děj filmu je velice prostý: Zachycuje několik posledních hodin života mladého důstojnického páru v únoru 1936. Poručík Takeyama se podílel na přípravě vlasteneckého převratu, jeho druhové mu však zabránili akce se osobně zúčastnit s odvoláním na to, že je čerstvě ženat a svou ženu Reiko velmi miluje. Netušili, že tím podepsali ortel smrti pro oba...

Pro Mishimu byl snímek vůbec nejvýmluvnějším vyjádřením jeho estetických ideálů (i proto trval na jeho zařazení do svých sebraných spisů). Dokonalá tělesnost je zároveň dokonalou čistotou, dokonalá oproštěnost je metaforou dokonalé tvůrčí svobody. Právě oproštěnost od všeho nepotřebeného hraje ve filmu klíčovou roli. Symbolizuje ji minimalistická scéna divadla nō i žena v zahradě, eliminace dialogů, skrytí tváře hlavního hrdiny za masku důstojnické čepice a v neposlední řadě i samotným černobílým materiálem.

Celý film jako by odkazoval na samurajskou estetiku doby Kamakura. Ve Francii, kde měl svou světovou premiéru a získal druhou cenu na mezinárodním festivalu krátkého filmu v Tours, byl snímek přijat s nadšením – v Japonsku však byla situace o poznání složitější. Když Mishima opustil tento svět stejným způsobem jako poručík Takeyama, nechala jeho choť všechny kopie filmu zničit. Koproducentovi se však povedlo zachránit alespoň negativ, ze kterého byl film po 35 letech zrekonstruován a v digitální podobě znovu došel svět.

World-renowned Japanese writer Mishima Yukio (1925 – 1970) considered his short story “Patriotism” a work which represented him – as an artist as well as a man – to exceptional extent. That’s why he decided to entrust its film adaptation to no-one else but himself. He undertook writing the

screenplay, direction, costumes and props, played the lead role, and personally selected his co-star from among so far completely unknown actresses. Then he shot the entire film within two days, together with a brilliant cinematographer Watanabe Kimio and an assistant stage director Dōmotem Masaki. As the film is silent, he wrote in his hand Japanese as well as English calligraphic subtitles, and as a symbolic accompaniment he chose a score by Richard Wagner.

The film’s story is simple: it depicts the last few hours of life of a young officer and his wife in February 1936. Lieutenant Takeyama took part in preparation of a patriotic coup, his peers however barred him from direct involvement as he was freshly married and loved his wife Reiko very much. Little did they know that it would mean a death sentence for both of them ...

For Mishima the film was the most eloquent expression of his aesthetic ideals (that’s why he insisted on it being included in his collected works). The perfect corporeality is also a perfect purity, perfect detachment is a metaphor for the ultimate creative freedom. This detachment from everything unnecessary plays a key role in the film. It is symbolised by the minimalist stage of the nō theatre, as well as the Zen garden, lack of dialogue, hiding the protagonist’s face behind the officer’s cap, and also by the black-and-white film material itself.

The whole picture seems to reference the samurai aesthetics of the Kamakura period. In France, where the film had a world premiere, and was awarded a second prize at an international short film festival in Tours, the film was received with great enthusiasm. The situation in Japan was rather more complicated. When Mishima departed this world in the same manner as Lieutenant Takeyama, his wife ordered all the copies of the film destroyed. A co-producer however managed to salvage at least the negative, from which the film was reconstructed 35 years later, to reconquer the world in a digital form.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
KŌSHIKEI 絞死刑	117 MIN.	1968
English Title:	Český název:	
DEATH BY HANGING	TREST SMRTI OBĚŠENÍM	
Režie / Director		
ŌSHIMA Nagisa 大島 渚		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
	TAMURA Tsutomu, SASAKI Mamoru, FUKAO Michinori, ŌSHIMA Nagisa	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
YOSHIOKA Yasuhiro	HAYASHI Hikaru	
Hrají / Staring		
YUN Yundō, SATŌ Kei, WATANABE Fumio, ISHIDŌ Toshiro, ADACHI Masao, TŌRA Rokkō		

Nedávno zesnulý enfant terrible japonské kinematografie Ōshima Nagisa (1932 – 2013) byl s oblibou označován za praporečnicka japonské Nové vlny, on sám se však podobným škatulkám zarytě bránil. Trest smrti oběšením, jeden ze svých nejlepších snímků, natočil až poté, co se definitivně rozzehnal s autoritativním studiem Shōchiku a začal působit na nezávislé scéně. Z filmu dýchá nejen Ōshimova tvůrčí genialita, ale i jeho vyhraněné společenské názory a vzrušená atmosféra zlomového roku 1968.

Japonský Korejec, odsouzený k trestu smrti oběšením za vraždu dvou japonských dívek, zcela nepochopitelně exekuci přežije, ztratí však paměť. Co si s takovým jedincem počít? Jindy zcela rutinní a chladně technokratický úkon popravý náhle pozbude své odosobněné automatickosti – členové exekučního týmu jsou nuceni jednat bez předem připraveného manuálu, jen na základě vlastního rozumu a citu. Ke slovu tak přicházejí jindy pečlivě skryté individuální povahové rysy a postoje, které nepochybně odrážejí hluboké vnitřní pnutí samotného režiséra. Nestandardnost situace se stává spouštěcím mechanismem gejízuru absurdních tragikomických situací i vizuálních imaginací, ze kterých prosvítá hluboký satirický a filosofický podtext. Odhalování skrytých předsudků vůči korejské menšině, filozofické úvahy nad oprávněností trestu smrti a zkoumání otázky viny za takto provedený úkon – to vše v úžasné symbióze s dokonalou prací kamery dotváří neopakovatelnou atmosféru filmu.

Recently deceased enfant terrible of Japanese film Ōshima Nagisa (1932 – 2013) was often described as Japanese new-wave's standard-bearer, even though he himself denied any notions of typecasting. *Death by Hanging*, one of his best pictures, was made after he finally parted ways with the authoritative management of the Shōchiku studio and ventured into the realm of independent film. The picture radiates Ōshima's creative genius as well as his particular social attitudes and the heated atmosphere of the turning events of 1968.

A Japanese-Korean, sentenced to death by hanging for the murder of two Japanese girls, survives the execution to the surprise of everyone involved,

but loses his memory. What should they do with such an individual? The otherwise routine and coldly technocratic execution procedure suddenly loses its depersonalised automaticity – the executioners are forced to act outside the rulebook and have to depend solely on their own sense and sensibility, and the otherwise carefully hidden traits and attitudes – which undoubtedly reflect the director's profound personal tensions – come out to take over. The outside-the-box situation serves as a trigger for a barrage of comical situations as well as visual imaginations, from behind of which profound satirical and philosophical undertone shines through. Revealing hidden prejudice against Korean minority, philosophical contemplation about the capital punishment's legitimacy and examining the issue of guilt for having carried out the execution is such manner – all of that in a wonderful symbiosis with perfect cinematography becomes part of the film's unique atmosphere.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
O-SŌSHIKI お葬式	124 MIN.	1984
English Title:	Český název:	
FUNERAL	POHŘEB	
Režie / Director		
ITAMI Jūzō 伊丹 十三		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
	ITAMI Jūzō	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
MAEDA Yonezō	YUASA Yōji	
Hrají / Staring		
YAMAZAKI Tsutomu, MIYAMOTO Nobuko, SUGAI Kin, ŌTAKI Hideji, TSUGAWA Masahiko		

Originální satirická komedie o rodinném pohřbu stála u zrodu Itamiho světového renomé a dodnes je považována za jeden z vrcholů jeho tvorby. Dílo získalo cenu Japonské filmové akademie za nejlepší film roku, nejlepší scénář, režii i mužský herecký výkon v hlavní roli. Úspěšnému televiznímu herci zemře tchán a jemu se tak poprvé v životě dostane čestné povinnosti vystrojit pohřeb. Maestro se snaží nečekané role zhostit co možná profesionálně, memoruje fráze, studuje scénáře, aby všechno bylo tak, jak má. S některými situacemi ale kupodivu ani odborná literatura, ani instruktážní rychlokurzy nepočítají... Podobně jako jiné Itamiho mistrovské dílo, snímek Pampeliška (Tanpopo) pojednávající o tajemství přípravy dokonalých nudlí rámen, je i Pohřeb nabit svérázně servírovanými reáliemi, takže z každého diváka se po zhlédnutí snímku stává specialista na japonský zádušní kult... V hlavních rolích obou snímků excelují Miyazaki Tsutomu a Itamiho okouzující choť Miyamoto Nobuko.

ITAMI Jūzō (1933-1997), rodák z Kjóta, byl v pravdě renesančním člověkem – a to nejen co do rozsahu svých aktivit, ale i co do bytostného založení. Kromě filmové režie se věnoval i poesii, tvorbě reklam či průmyslovému designu. Měl povahu angažovaného dokumentaristy, který se snaží vynášet na světlo společenské neduhy (což jej nakonec možná stálo i život), neschází mu však sebeironie, hluboký kulturní background a noblesa. Natočil pouhou desítku filmů, minimálně tři z nich, Tanpopo (Pampeliška), O-sōshiki (Pohřeb) a Marusano no onna (Žena z berňáku) patří navždy k japonské filmové klasice. Itamiho zeť Ōe Kenzaburō se stal druhým japonským nositelem Nobelovy ceny za literaturu.

Original satiric comedy about a family funeral was at the beginning of Itami's world-wide popularity and is still considered one of the peaks of his work. The film was awarded Japan Academy Prizes for the Picture of the Year, Screenplay of the Year, Director of the Year, and Outstanding Performance by an Actor – as well as Actress – in a Leading Role.

A successful TV actor's father-in-law dies and he is faced, for the first

time in his life, with the honourable duty to hold a funeral. The maestro tries his best to conduct matters in the most professional manner, memorizing phrases, studying scripts, to make sure things proceed as properly as possible. There are however things that neither written manuals nor instructional crash courses cover... Similar to Itami's other masterpiece, Tanpopo, which revolves around the making of perfect ramen noodles, The Funeral is packed full of facts served in an idiosyncratic manner, so that each viewer become an expert in Japanese funeral ritual. Both films' leading roles are brilliantly acted by Miyazaki Tsutomu and Itami's charming wife Miyamoto Nobuko.

ITAMI Jūzō (1933-1997), born in Kyoto, was a truly renaissance man, not only by his work and activities, but also by essence as a human being. Besides making films he also wrote poetry, created commercials and worked in industrial design. His nature was that of a committed documentary maker, trying to bring social ills to light (which has perhaps cost him his life), doesn't lack self-irony, deep cultural background and noblesse. He only made ten films, at least three of which – Tanpopo, Osōshiki (The Funeral) and A Taxing Woman (Marusano no Onna) became part of unforgettable Japanese film classics. Itami's son in law, Ōe Kenzaburō, became second Japanese Nobel prize laureate for literature.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
JISATSU SĀKURU 自殺サークル	99 MIN.	2001
English Title:	Český název:	
SUICIDE CLUB	KROUŽEK SEBEVRAHŮ	
Režie / Director		
SONO Shion 園子温		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
	SONO Shion	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
SATŌ Kazuto	HASEGAWA Tomoki	
Hrají / Staring		
ISHIBASHI Ryō, NAGASE Masatoshi, HOSHO Mai, SATŌ Tamao		

Vlna kolektivních sebevražd mladých lidí otřásla na přelomu tisíciletí japonskou společností. Tímto tématem se nechal inspirovat i nezávislý režisér, scénárista, básník a performer Sono Shion (*1961), jehož tvorba se v posledním desetiletí těší značné pozornosti i v Evropě, kde pravidelně získává ceny na nejprestižnějších filmových festivalech (Berlín, Benátky – ale třeba i Karlovy Vary). V kultovním snímku Kroužek sebevrahů se pro něj skutečné události stávají odrazovým můstkem, domýšlí jejich možné důsledky, dodává jim alegorické vyznění. Kam až by mohl svět dospět, kdyby ti, kdo pohrdají vlastním životem, spojili své síly? Jakou roli může sehrát tradiční vědomí kolektivní sounáležitosti a jakou moderní komunikační technologie? Co by to mohlo znamenat pro společnost, která se zbavila prakticky všech hodnot, k nimž se stojí za to upínat? Při pohledu na rozesmáté tváře středoškolaček, které se vrhají pod vlak, člověka do dnes mrazí. Kroužek sebevrahů je mistrovský thriller s hororovými prvky, na který se opravdu nezapomíná. Film si odnesl cenu diváků a cenu poroty z Mezinárodního festivalu fantasy filmů v kanadském Montrealu.

A wave of group suicides shook the Japanese society at the turn of the century. This theme inspired an independent director, screenwriter, poet and performer Sono Shion (*1961), whose work has been gaining attention in Europe in the last decade, having regularly received awards at the most prestigious film festivals (Berlin, Venice, but also Karlovy Vary). The film, which has reached a cult status, uses real stories as a steppingstone, imagines their consequences and lends them allegorical tone. What would a world, where those who show contempt for their own life would join forces, come to? What role might play the traditional group mentality, and what kind of role might be played by modern communication technologies? What all this might mean for a society which deprived itself of pretty much all the values worth clinging to? The image of the smiles on the faces of group of high-school girls plunging under a train still gives one quite a chill. Suicide Club is masterpiece of a thriller with elements of horror, which is hard to forget. The film received awards from audiences as well as the jury at the International Festival of Fantasy Film in Montréal, Canada.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
ANTOKI NO INOCHI アントキノイノチ	131 MIN.	2011
English Title:	Český název:	
LIFE BACK THEN	ŽIVOT VE MNĚ	
Režie / Director		
ZEZE Takahisa 瀬々 敬久		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
SADA Masashi (novela / a novel by)	TANAKA Sachiko, ZEZE Takahisa	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
NABESHIMA Atsuhiko	MURAMATSU Takatsugu	
Hrají / Starring		
OKADA Masaki, EIKURA Nana		

Pozoruhodný japonský režisér střední generace Zeze Takahisa se noří do hloubi odcizení, které ovládlo japonskou velkoměstskou společnost, zbavenou tradičních vazeb. Mladík Nagashima (Okada Masaki) a slečna Yuki (Eikura Nana), dvě osudem krutě poznamenané duše, se nečekaně setkávají při neobvyklé práci – mají za úkol likvidovat pozůstalosti po opuštěných zesnulých. Lidský rozměr, který se do cynické reality snaží vnášet jejich nadřízený, začíná pozvolna rozrušovat ochrannou krustu. Existuje způsob, jak překročit hranice samoty? Je opravdu být živ tak ostudné? Snímek je jakousi paralelou Takitova oscarového Průvodce, ovšem z opačné perspektivy: u Zezeho zemřelý zmizel – a zůstal pouze fragment světa s jeho otiskem. Právě z tohoto negativu překvapivě vystává jedinečnost každého života.

Režisér, scénárista, televizní dokumentarista a příležitostný herec Zeze Takahisa (*1960), rodák z prefektury Ōita na ostrově Kyūshū, původně vystudoval filosofii na prestižní Kjótské universitě. Do světa filmu vstoupil – podobně jako o 5 let starší Takita Yōjirō – prostřednictvím erotického žánru pinku eiga a jeho tvorba v tomto žánru byla rovněž vysoce ceněna. Největším mezinárodním úspěchem z poslední doby je Cena kritiků, kterou Zeze získal na 61. Berlinale za svůj bezmála pětihodinový epos Heaven's Story.

A remarkable Japanese director, Zeze Takahisa, is delving to the depths of alienation, which has dominated Japanese city-dwelling society deprived of traditional ties. Young man Nagashima (Okada Masaki) and young woman Yuki (Eikura Nana), two souls with harsh fates, meet at a rather unusual job – liquidation of estate left by those who departed without relatives. The human dimension, which their superior tries to bring to their cynical reality, slowly begins to dissolve their protective shell. Is there a way to surpass the walls of solitude? Is really so shameful to be alive? The film somewhat parallels Takita's award-winning Departures, however seen from an opposite perspective: Zeze's deceased has disappeared, the only thing left is a fragment of the world with his or her imprint on it. It is this photographic negative which surprisingly brings out the uniqueness of each life.

Zeze Takahisa (*1960), director, TV documentary maker and an occasional actor, born in the Ōita prefecture on the Kyūshū island, originally

graduated in philosophy at the prestigious Kyoto University. He entered the world of film-making – not unlike his senior of 5 years Takita Yōjirō – through the pinku eiga, the erotic film genre, where his work received high acclaim. His greatest international achievement in recent years has been the Critics Prize, which he was awarded at the 61st Berlinale for his almost five-hour long epic Heaven's Story.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
RAILWAYS - AI WO TSUTAERARENAI OTONATACHI E RAILWAYS 愛を伝えられない大人たちへ	123 MIN.	2011
English Title:	Český název:	
CROSSROADS	MILUJI TĚ, ŽELEZNICE	
Režie / Director		
KURAKATA Masatoshi 蔵方 政俊		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
	KOBAYASHI Hirotoši, BRAJIRI AN Yamada	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
YANAGIDA Hiroo	NICK Wood	
Hrají / Staring		
MIURA Tomokazu, YO Kimiko, KOIKE Eiko, NAKAO Akiyoshi, YOSHIYUKI Kazuko		

V prefektuře Toyama na severovýchodě Japonska, proslulé nejkrásnějšími horskými panoramaty a pozoruhodnými vlaky, se odehrává příběh strojvedoucího, který nenechá chladným žádného fanouška železnice. Takishima odchází za měsíc do důchodu, konečně jej čeká harmonický rodinný život. Alespoň je o tom přesvědčen. Za pětatřicet let, kdy „bez jediné nehody a pochybení“ brázdil horská údolí s vlakovými soupravami, o nichž sní každý kluk, se však jeho vlastní životní vlak se dostal na kusou kolej. Například vůbec netuší, že jeho žena má o dalších letech svého života úplně jiné představy, že touží konečně plnit poslání, o němž léta snila. Film je součástí „železniční série“, kterou se Kurakata poprvé představil jako samostatný režisér. S natáčením začal 12. 3. 2011, tedy pouhý den poté, co v severovýchodním Japonsku propukla vůbec nejrozsáhlejší živelná katastrofa v moderních japonských dějinách. Režisér se rozhodl i přes to v natáčení pokračovat, neboť poselství snímku - víra v nový začátek, na který není nikdy pozdě - získalo pro celý štáb i všechny místní spolupracovníky dosud netušenou naléhavost.

The Toyama prefecture, known for its beautiful mountain panoramas as well as its remarkable trains, is a setting for the story of a train driver, which will instantly click with every railway enthusiast. Takishima has only one month left before retirement, finally getting time for harmonious family life. At least so he believes. In his 35 years of "service without single accident or misconduct" he roamed the valleys with trains every little boy dreams of, yet his own life's train strayed into a dead end. For instance he is clueless about his wife's ideas about spending the following years of her life, and about the mission she has been dreaming about for years. The film is a part of the "railway series", with which Kurakata debuted as independent director. The production started on 12th March 2011, only one day after northeast Japan was hit by the largest natural disaster in modern Japanese history. The director decided to continue shooting never the less, since the film's message - faith in new beginning, for which it's never too late - had just gained unexpected urgency for the staff as well as everyone else involved.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
WAGA HAHA NO KI わが母の記	118 MIN.	2012
English Title:	Český název:	
CHRONICLE OF MY MOTHER	DENÍK MÉ MATKY	
Režie / Director		
HARADA Masato 原田真人		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
INOUE Yasushi (autobiografické romány / novels by)	HARADA Masato	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
ASHIZAWA Akiko	FUUKI Harumi	
Hrají / Staring		
YAKUSHO Kōji, KIKI Kirin, MIYAZAKI Aoi, Mimura, MINAMI Kaho, KIMURA Midoriko		

Subtilní příběh o hledání ztraceného vztahu úspěšného romanopisce k jeho vlastní matce, již narůstající senilita odvádí do jiného světa, je skrz na skrz prochnut tradiční japonskou estetikou a mizejícím životním stylem. Po všech stránkách skvěle provedené filmové zpracování autobiografického románu slavného japonského spisovatele Inoue Yasushiho je skutečným hereckým koncertem: Populární Yakusho Kōji působivě sekunduje Kiki Kirin (vl. jm. Uchida Keiko) v roli matky, jejíž mimořádný výkon byl po zásluze oceněn cenou Japonské filmové akademie (snímek byl nominován celkem ve dvanácti kategoriích). Na festivalu v Montrealu získal film zvláštní cenu poroty. Režisér a uznávaný filmový žurnalista Harada Masato (*1949) má bohaté mezinárodní zkušenosti (léta působil v USA či Německu, ve filmu „Poslední samuraj“ se objevil dokonce jako herec) a značné zásluhy na zprostředkování kvalitní zahraniční filmové produkce japonskému divákovi. O to „japonštější“ je však ve své vlastní tvorbě, která se vyznačuje charakteristickou optikou, působivým minimalismem a typicky japonským rytmem vyprávění – což ostatně souzní i s typickým stylem „rodinných dramát“ z produkce studia Shōchiku, která navazují na odkaz Ozu Yasujirōa. Nepřehlédnutelné jsou i bohaté literární reminiscence – v případě Deníku mé matky jde především o Baladu o Narayamě, dobře známou i českému publiku.

A subtle story about a successful novelist searching for a lost relationship with his mother, who is being dragged to another world by her increasing senility, a narrative imbued with traditional Japanese aesthetic and disappearing life style. The film – impressively executed in all aspects – is an adaptation of an autobiography by Inoue Yasushi, a famous Japanese writer, offering exceptional acting: starring the ever popular Yakusho Kōji is brilliantly seconded by Kiri Kirin (real name Uchida Keiko) in the role of mother, whose acting was deservedly awarded with the Japan Academy Prize (the film was nominated in twelve categories). It also received a special jury award at the Montréal film festival.

Harada Masato (*1949), director as well as acclaimed film journalist, has a lot of international experience (having worked in USA or Germany, he was even cast in the Last Samurai as an actor) and also sizable merit in bringing quality foreign movies to Japanese audiences. That more

“Japanese” he is however in his own film productions, characterised by particular optics, impressive minimalism and a typically Japanese rhythm, which actually resonates rather well with the Shōchiku studio’s typical style of “family drama”, reminiscent of Ozu Yasujirō’s legacy. Also noticeable are his numerous literary references – in this particular case mainly the The Ballad of Narayama, which is not unfamiliar even to Westerners.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
OKAERI HAYABUSA おかえり、はやぶさ	114 MIN.	2012
English Title:	Český název:	
WELCOME HOME, HAYABUSA	VÍTEJ ZPĚT, HAYABUSO	
Režie / Director		
MOTOKI Katsuhide 本木克英		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
	KANEKO Arisa	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
FUJISAWA Jun'ichi	TOMITA Isao	
Hrají / Staring		
FUJIWARA Tatsuya, AN, MIURA Tomokazu		

Motoki Katsuhide rozehrává ve svém snímku z r. 2012 drama, které provázelo 7 let trvající cestu japonské meziplanetární sondy Hayabusa k 253 mil. km vzdálené planetce Itokawa a její návrat zpět na Zemi. Cílem velice náročného projektu bylo nejen přinést zpět na zemi částice hmoty ze vzdáleného koutu Sluneční soustavy, ale zejména vyzkoušet v praxi funkčnost zcela revolučních technických vynálezů (např. iontových motorů), které měly posunout novým směrem možnosti vesmírného výzkumu. Po neúspěchu některých předešlých projektů se stala Hayabusa (název sondy v překladu znamená „sokol stěhovavý“) pro japonskou astronomii otázkou cti. Výzkumné drama, které spolu s hrdiny prožíváme den po dni tak, jak se opravdu odehrálo, je ale zároveň i dramatem osobním - jeho průběh a výsledek nezvratným způsobem poznamenaly životy japonských vědců a jejich rodin.

Motoki Katsuhide (*1963) pochází (stejně jako letošní hlavní festivalový host Takita Yōjirō) z horské prefektury Toyama. Po návratu ze studijního pobytu v USA se stal kmenovým tvůrcem studia Shōchiku s velmi širokým záběrem. Na letošních cenách Japonské filmové akademie získal jeho zatím poslední snímek Chōkōsoku! Sankin Kōtai (Bleskové střídání) ceny za režii, mužský herecký výkon v hlavní roli a nejlepší scénář.

In his film from 2012, Motoki Katsuhide sets off the drama which revolved around the seven-years-long journey of the Japanese interplanetary probe Hayabusa to the Itokawa planetoid and back, 157 million miles away from Earth. The project's goal was not only to bring back to samples of matter from a far-away corner of the Solar system, but first of all to test the functionality of many innovative – and outright revolutionary – technical solutions, such as ion propulsion, which were expected to push the envelope in space exploration. After some of the previous projects' failure, the Hayabusa (the name means falcon in English) was a matter of pride for Japanese astronomy. The space research drama, which we will be able to witness as it unravelled day by day, is at the same time a human drama – its progress and results have inevitably impacted the lives of Japanese scientists as well as their families.

Motoki Mitsuhide (*1963) hails (just like this year's festival's main guest Takita Yōjirō) from the mountain prefecture of Toyama. After his studies in

the USA he became a household name of the Shōchiku studio, a creator with a rather wide range of genres. His latest film Chōkōsoku! Sankin Kōtai (Samurai Hustle / Mission Impossible: Samurai, 2014) has received Japan Academy Prize for Director of the Year, Outstanding Performance by an Actor in a Leading Role and Screenplay of the Year.

Original Title:	Stopáž / Duration:	Vyrobeno / Produced in:
HIMAWARI TO KOINU NO NANOKAKAN ひまわりと子犬の7日間	117 MIN.	2013
English Title:	Český název:	
SEVEN DAYS OF HIMAWARI AND HER PUPPIES	SEDM DNÍ PRO SLUNEČNÍCI A JEJÍ ŠTĚNATA	
Režie / Director		
HIRAMATSU Emiko 平松恵美子		
Námět / Based on	Scénář / Screen play	
YAMASHITA Yumi	HIRAMATSU Emiko	
Kamera / Cinematography	Hudba / Music	
CHIKAMORI Masashi	TERASHIMA Tamiya	
Hrají / Staring		
SAKAI Masato, NAKATANI Miki, DENDEN, WAKABAYASHI Masayasu, YOSHIYUKI Kazuko		

Režijní debut slavné japonské scénáristky Hiramatsu Emiko (*1967), nositelky pěti cen Japonské filmové akademie za vynikající scénář, která po léta tvořila tvůrčí tandem s režisérem Yamadou Yōjim, otevírá z nezvyklé perspektivy pohled na fenomén japonských psích útulků. Kanzaki Shōji, milovník zvířat a bývalý ošetřovatel v ZOO, je hrou osudu nucen přijmout místo v městské „stanici pro ochranu zdraví“, která má v popisu práce likvidaci toulavých psů. Pravidla jsou neúprosná: Pokud se do sedmi dnů nepodaří zajistit pro psa nový domov, znamená to jeho konec. Kanzaki se snaží dělat, co je v jeho silách – ale může jediný člověk zvrátit běh nelítostné mašinerie? Dokáže se děti, vychované k lásce ke zvířatům, smířit s tím, jakou práci dělá jejich otec? Snímek vyvolal v Japonsku velký ohlas nejen pro své filmové kvality (vč. vynikajícího výkonu Masata Sakaie v hlavní roli), ale i kvůli svému exponovanému tématu (byl natočen na podkladě skutečného příběhu), které v kruté koncentrované podobě odráží mnohá specifika japonské společnosti. Film je raritou ještě z jednoho hlediska: po padesáti letech natočila ve studiu Shōchiku film žena.

A directing debut of a famous Japanese screenwriter Hiramatsu Emiko (*1967), a five-times winner of the Japan Academy Prize for Screenplay of the Year, who was for years a part of a creative tandem with director Yamada Yōji, opens an unusual perspective on the phenomenon of Japanese animal shelters. Kanzaki Shōji, an animal lover and former animal attendant in a zoo, lands by a twist of fate a job at a municipal public health centre – the job description being putting stray dogs to sleep. The rules are strict: if no new owner is found for a dog within seven days, it's put to death. Kanzaki tries his best – but can a single man put a break on remorseless machinery? Can children brought up with love to animals reconcile with their father's line of work?

The film received large response in Japan, not only for its qualities (including outstanding acting of Masato Sakai in the leading role), but also for its theme based on a real story, which in a concentrated form reflect many specifics of Japanese society. There is exceptional for one more aspect – it happens to be Shōchiku studio's first film in 50 years to be directed by a woman.

5. 3. – 11. 3. 2015

KINO BESEDA – MĚŠŤANSKÁ BESEDA

Eigasai 2015

8. ročník festivalu soudobých japonských filmů a kultury, tentokrát na kontroverzní téma „reflexe smrti v japonském filmu a kultuře“. Hlavním hostem festivalu bude oscarový režisér **Yōjirō Takita**

1. 6. – 5. 7. 2015

GALERIE JIŘÍHO TRNKY

Sho – Mistři současné japonské kaligrafie

28. 5. 2015 9:00 a 10:30

DIVADLO ALFA - MALÁ SCÉNA

Marionety Edo / Edo ito ayatsuri

3. 6. 2015 19:00

MĚŠŤANSKÁ BESEDA – VELKÝ SÁL

Kyoto Symphony Orchestra

řídí **Junichi Hirokami**

4. 6. – 7. 6. 2015

MĚŠŤANSKÁ BESEDA

Mezinárodní výstava bonsajů a suiseki

Doprovodný program:

ZAHRADA MĚŠŤANSKÉ BESEDY A ATRIUM

František Svátek – Vodní kinetické objekty

5. a 6. 6. 2015

DIVADÉLKO JONÁŠ – MĚŠŤANSKÉ BESEDA A DIVADLO ALFA

Malé divadlo kjógenu & Shigeyama Shime

5. 6. – 7. 6. 2015

PRIMÁTORSKÝ SALÓNEK – MĚŠŤANSKÁ BESEDA

Hra shōgi

Otevřená dílna pro děti, studenty i dospělé

8. 6. 2015 19:00

DIVADÉLKO JONÁŠ – MĚŠŤANSKÁ BESEDA

Rakugo – japonské vypravěčské divadlo

Irifunetei Sentatsu – vypravěč

doprovod: Eri Onda – shamisen

13. 6. 2015 21:00

EXTERIÉRY ANGLICKÉHO PARKU ZÁMKU KOZEL – ŠŤÁHLAVICE

NANOHACH – Suna No Onna / Písečná žena

a Yukio Suzuki - Licking the Dust

16. 6. a 17. 6. 2015 17:00

MĚŠŤSKÉ SADY - MLÝNSKÁ STROUHA

18. 6. 2015 19:00

NEČTINY

Yukio Suzuki - Licking the Dust

Experimentální taneční představení

20. 6. – 26. 6. 2015

EXTERIÉRY ANGLICKÉHO PARKU ZÁMKU KOZEL

– ŠŤÁHLAVICE A KAPLE SV. ANNY NEČTINY

Ryuzo Fukuhara – Dotek života / Touch of Life

Nejnovější představení známého butó tanečníka

Ryuzo Fukuhary a workshop tance butó

2. 7. – 11. 8. 2015

NOVÉ DIVADLO – BLACK BOX

Ryoji Ikeda – Test Pattern [N°9]

Středoevropská premiéra instalace jedné z nejvýznamnějších osobností současného japonského umění, multimedialisty, performeru a skladatele elektronické hudby

2. 9. – 26. 9. 2015

GALERIE JIŘÍHO TRNKY

Daniel Šperl

Životní styl Japonska / Lifestyl in Japan

Výstava fotografií

11. 9. – 11. 10. 2015

ZÁPADOČESKÉ MUZEUM V PLZNI – 1. PATRO

Shōko Kanazawa a její svět

Výstava kaligrafií fenomenální japonské umělkyně v kontextu jejího silného životního příběhu.

Karen LaMonte – Floating World

Unikátní kolekce litých keramických, bronzových a skleněných plastik kimon

3. 10. – 9. 10. 2015

ZÁPADOČESKÉ MUZEUM V PLZNI – PŘEDNÁŠKOVÝ SÁL

Týden dílen, přednášek a workshopů s takasackými instruktory

20. a 22. 11. 18:00

MOVING STATION A BEZEJMENNÁ ČAJOVNA - ŠŤÁHLAVICE

Chinami Gentsu a Hana Strejčková

Mezi námi

Představení objevující nové rozměry práce s tělem a zároveň loutkou.

ČESKO–JAPONSKÁ SPOLEČNOST

千友・日本友好協会 CZECH–JAPANESE ASSOCIATION

Občanské sdružení zaměřené na rozvoj spolupráce a vzájemného porozumění mezi Českou republikou a Japonskem

PRO VEŘEJNOST

výuka japonštiny (děti, dospělí, senioři)
konverzace, individuální kurzy, soutěž v japonštině

výuka tradičních disciplín
kaligrafie, tušová malba, ikebana, flétna šakuhači ...

festivally, koncerty, výstavy, dílny, besedy, sympózia ...

japonské programy pro školy, firmy, instituce

PRO ČLENY

odborné sekce a zájmové kluby (japonský meč,
bonsaje a zahrady, kubny taiko ...)
čajová škola Urasenke
ikebana školy Sōgetsu

společenské a výměnné akce
informační servis, slevy ...

PUBLIKACE

učebnice a cvičebnice japonštiny, sborníky Kokoro,
překlady beletrie ...

KULTURNÍ A INFORMAČNÍ STŘEDISKO ČJS

Na Můstku 8/380, 110 00 Praha 1
Tel. 224 216 032 (po–čt 13.00–18.00)
e-mail office@japan.cz

www.japan.cz

Miyabi

Restaurace Miyabi
Navrátilova 10, Praha 1
vás po dobu konání festivalu zve
na speciální **EIGA-SAI MENU**,
symbolicky inspirované koloběhem
zrození, života a smrti

Restaurant Miyabi
Navrátilova 10, Praha 1
invites you to the special **EIGA-SAI
MENU**, served for the festival's
duration, symbolically inspired by
the cycle of birth, life and death.

www.miyabi.cz

花 susi.cz

ČESKÝ OBCHOD S JAPONSKOU TRADICÍ

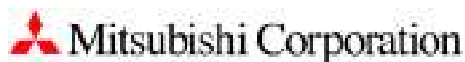
JAPONSKÉ **POTRAVINY**
JAPONSKÁ **KERAMIKA**
JAPONSKÉ **DOPLŇKY**

SLEVA NA ZBOŽÍ DLE VLASTNÍHO VÝBĚRU*

KÓD SLEVA: EIGASAI2015

* Sleva platí do 31. 3. 2015.
Při nákupu na www.susi.cz napište
slevový kód do objednávky do pole
„Poznámka“. Při nákupu v naší
kamenné prodejně se prolaďte
tímto poukazem. Sleva se nevztahuje
na nabídku čerstvého sushi.

www.susi.cz / MICHELSKÁ 55, PRAHA 4

Podpora | Supported by

Další partner | Other Partner

Spolupráce | Cooperation

Mediační partneři | Media Partners

Organizátoři | Organized by

PALÁC LUCERNA

Manganime 2015

Kdy: 15. 3. 2015, 13h-16h

Kde: Mramorový sál, palác Lucerna

Co vás čeká?

Atereko : ukázka dabování anime japonským profesionálem (Ayataka Yotsuba) a možnost vyzkoušet si namluvit anime

Přednášky a prezentace

Anna Křivánková : Magazín Garo a avantgardní manga

Haruka Kawakami a Ilona Doucková : Dialog mezi japonskou a evropskou imaginací v experimentální animaci Osama Tezuky

Petr Macenauer : Bleach

Libor Kalík : Sekai universe

Petr Machek : Mushishi, Tonari no seki kun

Tereza Bělecká : Gegege no nyobo

Hiroko Aoki: Vocaloid hudební software hlasového syntezátoru

Naruto a Death Note Quiz (soutěž dvoučlenných týmů)

Soutěž o nejlepší kresbu s manga/anime

tematikou+výstava děl

Fotografická soutěž cosplay

Výherci budou odměněni anime figurkami,

které do soutěží věnovalo Japonské centrum Brno

Pro více informací pište na

manganime2015@gmail.com

12. 3. čt	18:00	slavnostní zahájení
		Himitsu Tajemství TAKITA Yōjirō 1999
13. 3. pá	17:30	Onmyōji Geomant TAKITA Yōjirō 2001
	20:00	Beseda s režisérem Takitou Yōjirōem
		Komikiku zasshi nanka iranai Jen žádné komixy! TAKITA Yōjirō 1986
	22:45	Chikan densha: Shitagi kensatsu Úchylův vlak – Revize spodního prádla TAKITA Yōjirō 1984
14. 3. so	10:30	Okaeri Hayabusa Vítejte zpět, Hayabuso! MOTOKI Katsuhide 2012
	12-18 h. Dílny tradičních japonských disciplín pro celou rodinu (Mramorový sál paláce Lucerna)	
	13:30	Himawari to koinu no nanokakan Sedm dní pro Slunečnici a její štěňata HIRAMATSU Emiko 2013
	16:30	Hudební happening s bubny taiko a shamisenem (Wadaiko yosa-yosa, Satō Kenya)
	18:00	Kōshikei Trest smrti oběšením ŌSHIMA Nagisa 1968
	20:30	Mibu gishi-den Poslední věrný chrámu Mibu TAKITA Yōjirō 2003
15. 3. ne	13-16 h. MANGANIME – manga & anime symposium (Mramorový sál paláce Lucerna)	
	13:30	Osōshiki Pohřeb ITAMI Jūzō 1984
	15:45	Mishima Yukio: Yūkoku Láska k vlasti přednáška Dity Nymburské, PhD. spojená s filmovou projekcí (Malý sál!) 1965
	19:00	Jisatsu sākuru Kroužek sebevrahů SONO Shion 2002
16. 3. po	18:00	Tenchi meisatsu Šógunův astronom TAKITA Yōjirō 2012
	20:45	Antoki no inochi Život ve mně ZEZE Takahisa 2011
17. 3. út	16:00	Railways - Ai wo tsutaerarenai otona-tachi e Miluji tě, železnice KURAKATA Masatoshi 2011
	21:00	Waga haha no ki Deník mé matky HARADA Masato 2012
18. 3. st	18:00	Biruma no tategoto Barmská harfa ICHIKAWA Kon 1956
	20:30	Okuribito Průvodce TAKITA Yōjirō 2008

Takita Yōjirō

Reflexe smrti

Studio Shōchiku

Doprovodný program

Změna programu vyhrazena

Všechny filmy v japonském znění s českými i anglickými titulkami.

Vstupné na jednotlivé filmy 90 Kč, zvýhodněné permanentky

Další doprovodný program

16.3. (PO) 15:00
Z deníku hraběnky M.
Divadlo Karla Hackera, Klapkova
26, Praha 8 – Kobylisy

18. 3. (ST) 22:00
Pasta Machine
Chapeau Rouge,
Jakubská 647/2, Praha 1